

Идваше момент, когато колоната едва не рухваше: ние знаехме, че пожарът по цялото здание би бил неминуем, ние тогава нищо не виждахме, освен чукът. За него, за неговите железни замисли ние мислехме, неговите удари чувствахме, ние вярвахме заедно с него, заедно с неговото тревожно треперене ние се надявахме. И когато преди ударите предизвикателно блестяха неговите цилиндри, изглеждаше, че целия завод е пронизан с нова металическа воля и сред железните грамади и над човешката тълпа чукът расте, заплашва, крои замисли... Чукът всичко е премислил, всичко е пресметнал, той... се измъчи зарад своите удари.

Измъчил се... и налетя.

От ритмичния удар той мина в тътен, ударите се догонваха и се обръщаха във непрекъснат гръм.

Завода сякаш се помести.

Тълпата се изправи в тържествени редици.

Отред млади жени излезна напред с зелени борови вейки и ги нахвърли из завода. Децата се покачиха на гредите и матраците и заизвиха въздушни хора. Пешите издигнаха огнените ветрила два метра нагоре и откриха невиджани театри, по релсите пристигнаха, задъхвайки се, локомотиви и локомотиви, спряха се като заковани и със своите свирки гръмнаха химн, който се чуваше на десет километра.

Цялата черна грамада, цялата хиляда от хиляди повдигна ръце нагоре и закрещя в надпревара: — поет, поет да възпее нашия оратор!

Бързо се спусна крана.

Обърна колоната.

Тя разпръсна нажежен метал.

В завода бушуваше нов ден.

Чукът млъкна.

А крайцерите откриха нова нечувана стрелба.

до тук и
нижрѝх.

